

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 1091/2014
13.11.2014. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јанка Лазаревића, председника већа, Бате Цветковића, Горана Чавлине, Драгана Аћимовића и Соње Павловић, чланова већа, са саветником Весном Веселиновић, као записничарем, у кривичном предмету против окривљеног Љ.С., због кривичног дела неосновано добијање и коришћење кредита и друге погодности из члана 209. став 3. у вези става 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Љ.С., адвоката Д.Д., поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Панчеву К бр.1605/2011 од 13.05.2014. године и Вишег суда у Панчеву Кж бр.341/14 од 18.07.2014. године, у седници већа одржаној у смислу члана 490. ЗКП, дана 13.11.2014. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Љ.С., поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Панчеву К бр.1605/2011 од 13.05.2014. године и Вишег суда у Панчеву Кж бр.341/14 од 18.07.2014. године у односу на повреду Закона из члана 438. став 1. тачка 1) и тачка 9) ЗКП, док се захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у преосталом делу ОДБАЦУЈЕ као недозвољен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Панчеву К бр.1605/11 од 13.05.2014. године, окривљени Љ.С., оглашен је кривим због кривичног дела неосновано добијање и коришћење кредита и друге погодности из члана 209. став 3. у вези става 1. КЗ и осуђен на казну затвора у трајању од три месеца, а окривљени Ђ.Б. оглашен је кривим због кривичног дела неосновано добијање и коришћење кредита и друге погодности из члана 209. став 2. КЗ у помагању, у вези члана 35. КЗ, те му је изречена условна осуда тако што је утврђена казна затвора у трајању од три месеца и истовремено одређено да се ова казна неће извршити уколико окривљени у року од једне године по правноснажности пресуде не изврши ново кривично дело.

На основу члана 258. став 4. ЗКП, Фонд за развој Републике Србије је са имовинскоправним захтевом за накнаду штете упућен на парнични поступак, а окривљени Љ.С. и Ђ.Б. су обавезани да солидарно носе трошкове кривичног поступка у укупном износу од 58.100,00 динара у року од 15 дана по правноснажности пресуде, а под претњом принудног извршења, применом одредбе члана 261, члана 262. и члана 264. ЗКП. Истом пресудом окривљени В.А., Д.Р., Ј.П., С.Ш. и Н.П., ослобођени су од оптужбе да су извршили кривично дело неосновано добијање и коришћење кредита и друге погодности из члана 209. став 2. КЗ у помагању у смислу члана 35. КЗ, применом члана 423. став 1. тачка 2. ЗКП, јер није доказано да су извршили кривично дело за које су оптужени, па је истовремено одређено да трошкови поступка у односу на ове окривљене падају на терет буџетских средстава суда, у смислу члана 265. став 1. ЗКП.

Пресудом Вишег суда у Панчеву Кж бр.341/14 од 18.07.2014. године, одбијене су као неосноване жалбе Основног јавног тужиоца у Панчеву и браниоца окривљених Љ.С. и Ђ.Б., а првостепена пресуда је потврђена.

Против ових пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног Љ.С., адвокат Д.Д., због битних повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1. и тачка 9. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд укине или преиначи првостепену и другостепену пресуду и да на основу члана 488. став 3. ЗКП, одреди да се окривљеном одложи извршење казне затвора у трајању од три месеца.

Врховни касациони суд је доставио захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Љ.С. Републичком јавном тужиоцу, сматрајући да присуство Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног не би било од значаја за доношење одлуке, због чега их није обавестио о седници већа у смислу члана 488. став 2. ЗКП.

Врховни касациони суд одржао је седницу већа у смислу члана 490. ЗКП, на којој је размотрио списе предмета, са пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је по оцени навода у захтеву нашао:

Бранилац окривљеног Љ.С. у захтеву за заштиту законитости наводи да су нижестепене пресуде донете уз учињену битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП, истичући да је првостепени суд прекорачио оптужбу, односно повредио идентитет оптужног предлога и пресуде у погледу времена и начина извршења кривичног дела за које је окривљени Љ.С. оглашен кривим, тиме што је у изреци првостепене пресуде у потпуности измењен чињенични опис радњи извршења кривичног дела у односу на оптужни акт, с обзиром на то да је временски период извршења кривичног дела са четири месеца, како је било назначено у оптужном предлогу, у изреци пресуде скраћен на један дан – 04.08.2008. године, те да су из чињеничног описа радње извршења кривичног дела датог у изреци пресуде изостављена лица и догађаји без којих кривично дело не би могло бити извршено.

Изнете наводе захтева браниоца окривљеног Врховни касациони суд оцењује неоснованим из следећих разлога:

Одредбом члана 420. став 1. ЗКП, прописано је да се пресуда може односити само на лице које је оптужено и само на дело које је предмет оптужбе садржано у поднесеној или на главном претресу измењеној или проширеној оптужници.

У конкретном случају првостепени суд је прилагодио изреку пресуде чињеничном стању које произлази из изведених доказа, при чему у односу на окривљеног Љ.С. није измењена суштина чињеничног описа у погледу радње извршења предметног кривичног дела, тако да није повређен објективни идентитет између оптужбе и пресуде.

По налажењу овога суда, тиме што је у изреци пресуде као време извршења кривичног дела означен само један дан – 04.08.2008. године, а не временски период – од априла 2008. до 04.08.2008. године, како је то било наведено у диспозитиву оптужног предлога, идентитет између оптужбе и пресуде није повређен, с обзиром на то да из чињеничног стања утврђеног на главном претресу произлази да је предметно кривично дело извршено дана 04.08.2008. године, што је обухваћено временским периодом наведеном као време извршења кривичног дела у оптужном акту.

С тим у вези, Врховни касациони суд налази да повреде објективног идентитета између оптужбе и пресуде нема ако суд заснива пресуду на чињеничном стању утврђеном на главном претресу које се разликује од чињеничног стања описаног у оптужном акту, али је оно повољније за окривљеног, под условом да се у основи ради о истом догађају.

Надаље, изостављањем из изреке пресуде радње извршења кривичног дела неосновано добијање и коришћење кредита и друге погодности из члана 209. став 1. КЗ, у смислу члана 35. КЗ, које су оптужним предлогом биле стављене на терет окривљенима А.В., Д.Р., Ј.П., С.Ш. и Н.П., по оцени овог суда, а насупрот наводима захтева, оптужба није прекорачена, с обзиром на то да су ови окривљени за наведено кривично дело ослобођени од оптужбе применом члана 423. тачка 2. ЗКП, због чега је суд био овлашћен да из чињеничног описа кривичног дела за које је оглашен кривим окривљени Љ.С. изостави недоказан део који се односи на радње окривљених који су ослобођени на оптужбе, имајући при том у виду да је измењен опис кривичног дела из изреке пресуде у границама чињеничног основа оптужбе, а из кога произлазе законска обележја кривичног дела за које је окривљени Љ.С., оглашен кривим правноснажном пресудом. Стога су неосновани наводи из захтева браниоца окривљеног, да је правноснажном пресудом на штету окривљеног Љ.С., повређен Закон из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП.

Бранилац окривљеног Љ.С. побија првостепену и другостепену пресуду и због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП, учињене на штету окривљеног, указивањем да је у односу на кривично дело за које је окривљени оглашен кривим правноснажном пресудом наступила апсолутна застарелост кривичног гоњења.

Врховни касациони суд налази да су изнети наводи браниоца окривљеног Љ.С. неосновани. Ово стога, јер је кривично дело неосновано добијање и

коришћење кредита и друге погодности из члана 209. став 3. у вези става 1. КЗ за које је окривљени Љ.С. оглашен кривим правноснажном пресудом, извршено дана 04.08.2008. године и да је за то дело прописана новчана казна или казна затвора до две године, па би у смислу одредби члана 103. тачка 6. КЗ и члана 104. став 6. КЗ, апсолутна застарелост кривичног гоњења за наведено кривично дело наступила дана 04.08.2014. године, дакле, након доношења пресуде Вишег суда у Панчеву Кж бр.341/14 од 18.07.2014. године, па су стога неосновани супротни наводи браниоца окривљеног којима се указује да су нижестепене пресуде донете уз учињену битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП. При томе, по налажењу овога суда, за оцену да ли је наступила застарелост кривичног гоњења релевантно је време извршења кривичног дела означено у изреци правноснажне пресуде, тако да чињеница што је у образложењу првостепене пресуде у конкретном случају наведено да је окривљени поднео захтев за одобрење кредита за предузетничку радњу и пословни план за наведени кредит дана 24.04.2008. године, без значаја по питању наступања застарелости кривичног гоњења у конкретном случају.

У захтеву за заштиту законитости бранилац окривљеног истиче да у образложењу пресуде није разјашњено како је кривично дело описано у оптужном предлогу као резултат повезаних радњи седморо окривљених могло бити изведено са умишљајем од стране самог окривљеног Љ.С. као извршиоца и окривљеног Ђ.Б. као јединог помагача, којим наводима се, по оцени овога суда, истиче да првостепена пресуда нема разлоге о одлучним чињеницама, што представља битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, која није разлог због којег окривљени преко браниоца може поднети захтев за заштиту законитости у смислу члана 485. став 4. ЗКП. Осим тога, у захтеву бранилац окривљеног указује и да другостепена пресуда не садржи разлоге за неприхватање жалбених навода окривљеног којима се указивало на постојање битних повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) и 9) ЗКП, у првостепеној пресуди, чиме се по налажењу овога суда указује на повреду одредаба кривичног поступка из члана 460. став 1. КЗ, која такође чланом 485. став 4. ЗКП, није прописана као разлог због којег окривљени преко браниоца може поднети овај ванредни правни лек. Из изнетих разлога, захтев браниоца окривљеног је у овом делу оцењен као недозвољен.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је, поступајући на основу члана 30. став 1. Закона о уређењу судова и применом члана 491. став 1. и члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

**Записничар – саветник
Весна Веселиновић,с.р.**

**Председник већа - судија
Јанко Лазаревић,с.р.**